

РЕШЕНИЕ

№ 2993

гр. София, 16.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2113** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Б., със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2, чрез адвокат Г. Т.-САК срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № ФК-С360-0399715/10.02.2020 г., издадена от началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП: запечатване на търговски обект – офис, летище, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. Жалбоподателят релевира доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при съществено нарушение на процесуалноправните правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Оспорва се установената в заповедта фактическа обстановка, като се твърди, че липсват мотиви. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалните си представители поддържа жалбата. Моли за присъждане на сторените по делото съдебни разноски.

Ответникът – Началник началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, поради което е допустима.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.01.2020 г. в 17:15 часа е извършена оперативна проверка на търговски обект – офис, летище, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. При проверката е установено, че дружеството не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговския обект с монтираното в обекта фискално устройство, модел „Е.“ А1 КЛ, с ИН на ФУ ED 310926 и ФП № 44310926. Установено е, че са издавани фискални бонове на клиентите единствено за услуги на стойност 10.00 лева, които услуги извършва към У. Е., но за таксата, която клиентите допълнително плащат за багаж, не се издават фискални бонове, а ръчни бележки „бланки на „У. еър“ с поредни номера. В хода на проверката е установено и наличие на касова разлика между наличните парични средства в касата и тези маркирани в трите ФУ в общ размер на 1304.098 лв. Констатациите са обективирани в Протокол за извършена проверка сер. АА № 0399715/31.01.2020 г. на основание чл. 110, ал. 4 вр. чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Установено е от административния орган извършено административно нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС във вр. чл. 186, ал. 1, т. 1, б. “а“ от ЗДДС.

С оспорената Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С360-0399715/10.02.2020г. на началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, на основание чл.186 от ЗДДС е наложена на дружеството ПАМ - запечатване на търговски обект – офис, летище, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. Посочено е, че дружеството попада в обхвата на чл.3 от Наредба Н-18 от 13.12.2006г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от МФ, според който всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. За да постанови ПАМ административният орган се е мотивирал, че в конкретния случай, нарушителят предвид факта, че извършва търговска дейност, следва да е наясно с изискванията за нея и с начина на организация на същата. Въпреки, че е запознат с изискванията за този вид дейност, той е допуснал и извършил административно нарушение, с което засяга основния ред при тази дейност. Това означава, че създадената организация в търговския обект няма за цел и не води до изпълнение на установените правни регламенти. От събраните данни се налага извод, че една от целите пред търговеца е именно отклонение от данъчното облагане - което води винаги до негативни последици за фиска. Именно поради това, ако не бъде приложен ПАМ то съществува възможност за извършване на ново нарушение (индикирано до ново отклонение от данъчно облагане), от което за фиска на държавата биха произлезли значителни и

трудно поправими вреди. Срокът на наложената ПАМ е съразмерен на извършеното и е съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта, както и необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане на дейността от търговеца. Ето защо е счел, че този административен акт и неговото изпълнение не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за което същият се издава. Целта на този ПАМ е промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният недопускане на вреда за фиска. За извършване на тази промяна на дейността е необходим срок, като определеният размер е подходящ.

По искане на страните в хода на съдебното дирене са разпитани трима свидетели: И. Н. П. и А. Р. Д. /служители на дружеството – жалбоподател/ и Е. А. Я. – извършила проверката от страна на НАП. Съдът намира, свидетелските показания не опровергават, а само допълват фактическата обстановка, изложена в оспорения административен акт. От показанията на свидетелите П. и Д. се установява, че [фирма] събира две отделни плащания за услуги на гишето на Летище С.: 1. доплащане за пътнически багаж/свръхбагаж, което е дължимо към авиокомпанията „У. Е.“ и представлява неразделна част от самолетния билет; и 2. такса за обслужване – една административна такса, дължима към наземния оператор [фирма], и то само когато услугата по транспорт на багаж/свръхбагаж е заявена и платена от пътника на гишето на Летище С.. И двете плащания се документират и отчитат, като за доплащането за багаж се издава номерирана писмена разписка на бланка на авиокомпанията „У. Е.“ (към която авиокомпания всъщност е дължимо това доплащане), а за административната такса за обслужване се издава фискален бон от [фирма] (към което е дължима тази такса). Според тези свидетелки по отношение на доплащането за пътнически самолетен багаж, дължимо към авиокомпанията „У. Е.“, не следва да се издава фискален бон, тъй като [фирма] единствено събира доплащането за пътнически багаж/свръхбагаж, представляващо неразделна част от самолетния билет, като прави това от името и за сметка на авиокомпанията „У. Е.“, към която е дължимо това доплащане. Според свидетелката А. Д. – главен счетоводител на жалбоподателя, [фирма] надлежно осчетоводява и издава съответните фактури за вземанията си към „У. Е.“, както и отразява счетоводно прихващанията на периодична база.

От показанията на проверяващо лице от НАП Е. Я. се установява, че повод за извършената проверка не е била контролна покупка на въпросната услуга за транспорт на багаж, тъй като това е невъзможно без да бъде закупен самолетен билет, към който да бъде добавена тази услуга. Проверяващите орани са се базирали устни оплаквания от трети лица – пътници на Летище С.. От показанията на свидетелката Я. става ясно, че тя не е запозната с процедурите по издаване на самолетни билети, доплащане за багаж и административно обслужване на пътниците на гише на Летище С..

Видно от представеното с жалбата Търговско споразумение между авиокомпания „У. Е.“ и наземния оператор [фирма], всички доплащания за багаж/свръхбагаж, събрани от служители на наземния оператор Г. Х. България О., са дължими към самата авиокомпания „У. Е.“, а не към [фирма], което единствено ги събира като агент за чужда сметка (т. 4 от Търговско споразумение). В изпълнение на тази договореност, както беше потвърдено от свидетелките И. П. и А. Д., служителите на жалбоподателя

спазват следната процедура: След края на работния ден всеки служител на гише отчита събраните в полза на „У. Е.“ доплащания за багаж/свръхбагаж (чрез копие от приложенията по делото номерирани разписки). След това, събраните суми се депозират по банкова сметка, където се съхраняват до изтичане на съответния месец; След края на всеки календарен месец [фирма] изпраща справка (отчет) на авиокомпанията „У. Е.“ с общия размер на всички доплащания за багаж/свръхбагаж за месеца, които [фирма] е събрало от името на „У. Е.“. [фирма] е длъжно да прехвърли събраните суми по банкова сметка на авиокомпанията „У. Е.“, същевременно обаче, наземният оператор има от своя страна право на възнаграждение за наземното обслужване на полетите на „У. Е.“ съгласно сключено Споразумение за предоставяне на услуги за наземно обслужване. С оглед на горното, „У. Е.“ и [фирма] имат насрещни парични вземания едно към друго, като вместо да извършват плащане по тях, те извършват прихващане до размера на по-малкото от тях към дадения месечен период, за което е представен съответен протокол за прихващане.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните изводи:

При служебната преценка на законосъобразността на атакувания административен акт съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Налагането на принудителна административна мярка е друга форма на държавна принуда, предвидена по чл. 22 и 23 от ЗАНН, и е различна от административното наказване, респективно санкциониране с имуществена санкция на търговците. ПАМ се налага в отделно производство с издаването на индивидуален административен акт, който подлежи на оспорване по реда на АПК, като същото не представлява административно наказание или имуществена санкция, по арг. от чл. 39 и чл. 83 от ЗАНН, предвиждащи изрично съответно видовете административни наказания, сред които не са ПАМ, и налагането на имуществени санкции. Изрично в този смисъл в специалната норма на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС е предвидено, че ПАМ са налага независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. Поради това издаването на НП е без значение за преценката за законосъобразност на наложената ПАМ.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ -чл. 23 от ЗАНН.

Според чл.186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС, принудителната административна мярка „запечатване на обект за срок до тридесет дни“, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба.

В настоящия случай, дружеството жалбоподател след като не е изпълнило задължението си за всяка продажба да издава фискален бон от фискално устройство, е нарушило разпоредбите на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. Действително [фирма] действа като агент-посредник на „У. Е.“ по отношение на плащането за багаж/свръхбагаж. Съдът намира за неточна тезата на жалбоподателя, че доплащането за

багаж/свръхбагаж е неразделна част от самолетния билет. То е неразделна част от транспортната услуга, извършвана от „У. Е.“ и е дължимо към авиокомпанията „У. Е.“. Безспорно е установено, че услугата по транспорт на багаж/свръхбагаж не може да бъде закупена отделно от самолетен билет, като лице без самолетен билет изобщо не може да заяви и заплати такава услуга. В същото време, това не означава, че за заплащането ѝ не следва да бъде издаван фискален бон.

Мярката, респ. заповедта за налагане на принудителна административна мярка е наложена с цел предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за отстраняване на вредните последици от тях. Следва да се съобрази обаче доколко определеният с акта срок за налагане на ПАМ от 14 дни, предвид, че е запечатан обект – офис, летище, находящ се в [населено място], [улица], е съобразен с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6, ал. 2 АПК. Същият сочи, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В конкретния случай при извършената проверката на 31.01.2020г. е констатирано само едно нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС. След като нарушението е констатирано за първи път и не е установено от него да са произтекли определени вредни последици за държавния бюджет чрез укриване на приходи, то налагането на ПАМ за срок от 14 дни на процесния обект не би могло да се определи като съразмерно. При тази продължителност на срока се засяга съществено правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защитата на обществен интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Неоправдано би било да се засяга в по-голяма степен от необходимото стопанския оборот, който е източник на приходи в бюджета, особено при липса на констатирани конкретни вреди за фиска.

При този изход на спора, основателна е претенцията на оспорващия за присъждане на направените по производството разноски. Такива са доказани в общ размер на 550 лева, от които 50 лева за внесена държавна такса по оспорването и 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното оспореният акт като несъответстващ на целта на закона се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Водим от изложените съображения, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С360-0399715/10.02.2020г. издадена от началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП: запечатване на търговски обект – офис, летище, находящ се в [населено място], [улица] забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Б., със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2, сумата в размер на 550 /петстотин и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: